

Πίστη σε κονονικότητα δολοφονεί

Στις 21/09, ο Ζακ Κωστόπουλος χυλοκοπείται άγρια και δολοφονείται έξω από κοσμηματοπωλείο στην Ομόνοια, στο κέντρο της Αθήνας. «Απειλημένοι» ιδιοκτήτες και μπάτσοι της ομάδας ΔΙΑΣ τελειώνουν την ZackieOh στο πεζοδρόμιο της οδού Γλάδστωνος και σκουπίζουν ανενδοίαστα τα ίχνη της δολοφονίας.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος προκειμένου να «δικαιολογηθεί» ο φόνος.

Αρκεί η επίκληση της δίκαιης αυτοάμυνας που υπαγορεύει η απειλή της ιδιοκτησίας.

Δεν χρειάζεται σκονή εγκλήματος, ιδιαίτερη έρευνα, επιμελής προσπάθεια συγκάλυψης.

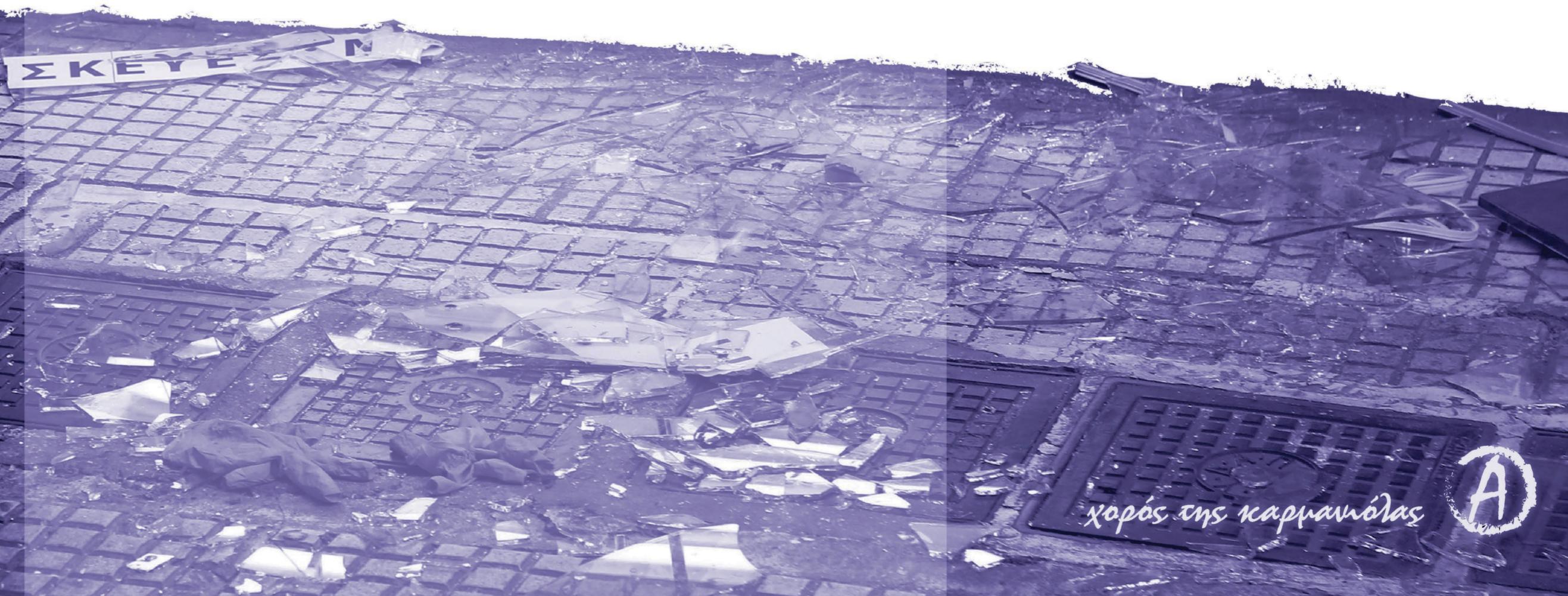
Μιας και οι ζωές όμων των σωμάτων στο κέντρο της μητρόπολης δεν έχουν την ίδια σημασία και αξία. Είναι ζωές για τις οποίες κανένα κοινωνικό συμβόλαιο, καμία ταξική ειρήνη και κανένας κυρίαρχος δεν εγγυώνται. Μπορούν να φονευθούν ως μιάσματα, ως ασήμαντα υπολειπόμενά της, ως ζωές ανάξιες να βιωθούν.

Ο Ευάγγελος Δημόπουλος, ο Αθανάσιος Χορταριάς και η αστυνομία δολοφόνησαν την ZackieOh. Σε συνθήκευση ικόνης, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης, οι ανοχές ενός κοινωνικού σώματος περιχαρακωμένου στην ατομική του επιβίωση, το οποίο εμφανίζει όλο και πιο συχνά σημεία εκφασισμού έγιναν συνέργειες ·ο πρόσφορος τόπος της δολοφονίας. ΜΜΕ, αστυνομία, δικαστικές αρχές, κυβερνητικοί εκπρόσωποι και μια απίθανη ομερτά για τις συνθήκες του φόνου γίνονται οι παράγοντες συγκάλυψης, αποσιώπησης και νομιμοποίησης της δολοφονίας του Ζακ· παράγοντες σκύλευσης ενός σώματος που δεν «αξίζει» ούτε σημαίνει όσο άλλα: δεν είναι «αναγκαίο».

Γιατί δεν κανονικοποιείται στις νόρμες της πατριαρχίας και της ετεροκανονικότητας, γιατί δεν γίνεται ορατό μετουσόρους που επιβάλλουν οι κανόνες του φύλου, γιατί δεν είναι καθώς πρέπει ή φιλήσυχο όπως υπαγορεύουν τα σχέδια αξιοποίησης του κέντρου της Αθήνας, η ευταξία του κράτους και της καθημερινότητας των κανονικών ή των ιδιοκτητών.

Γιατί ο «θόρυβος» αυτού του σώματος, ακόμα και νεκρού, με όλα τα χαρακτηριστικά που αυτό το πολιτικό υποκείμενο είχε επιλέξει να φέρει, μπορούσε να οχλήσει την ιδιοκτησία και τα αφεντικά, να εκθέσει τις μπίζνες των μαγαζών της Ομόνοιας, να κάνει ορατή την πολιτική και κοινωνική νομιμοποίηση της βαρβαρότητας εναντίον εκείνων που ζουν σε συνθήκες ακραίας ευαλωτότητας. Να θυμίσει ξανά το ρόλο του κράτους στην εγκαθίδρυση μιας κανονικότητας που συντηρείται, εκτελώντας δημόσια, σαδιστικά, με μένος και αβίαστα τα «υπόλοιπα» που δεν χωρούν σε αυτή: τις χρήστριες, τους έκφυλους, τους οροθετικούς, όσες δεν είναι τόσο δυνατές, εκείνες που αρνούνται ή αδυνατούν να χωρέσουν τους εαυτούς τους στην εύτακτη ορατότητα της πόλης και στη φαντασιακή έμφυλη, κοινωνική, υγιή, εθνική ή φυλετική συνοχή της.

επίθεση σε κάθε εξουσία και στους φορείς που την μνημοράγουν

χαράς της καρμανόλας

A